

Regnskab. Det er en Fordring, som er opstillet, at, hvor der er en Afvigelse imellem Bevilling og Regnskab, skal det oplyses i Bestyrelsesregnskabet, men selvfølgelig er der Intet til Ginder for, at der ogsaa ved samme Leilighed kan oplyses meget Andet. Som Statsrevisor vil det ærede Medlem jo vide, at der i de Bestyrelsesregne, for hvilke vi allerede have et virkelig, mønsterværdigt Bestyrelsesregnskab, gives en meget udførlig Forklaring om en Mængde Poster, hvor der ikke er nogen Afvigelse mellem Bevilling og Regnskab. Men der er ogsaa en anden Ting, som jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, og det er, at jeg tror, at vi maa tage os tagt for ikke at forverle, hvad der skal være tilstede fra Regjeringens Side i det Dieblit, Regnskabet aflægges, og hvad der senere fremkommer paa Dpfordring, i den Henseende frygter jeg nemlig for, at netop de Mænd, der særligt have været beskæftigede med Statsrevisionen, skulle lade sig forlede til at gøre for stærke Fordringer. Naar nemlig alle de Ting, som det kan være ønskeligt for en Statsrevision at blive oplyst om, saaledes skulde være tilstede allerede i det Dieblit, Ministeriet har aflagt sit Regnskab, frygter jeg for, at denne Regnskabsaflæggelse kunde faae et aldeles uforudset Omfang. Jeg tror, at der kun bør gives saa meget, som under almindelige Omstændigheder maa anses for tilstrækkeligt til at give Statsrevisionen et fuldstændigt godt Overblik over den Maade, hvorpaa Midlerne have været forvaltede, og at, naar der endnu maatte være Noget, som yderligere skulde undersøges, og som jo i eet Aar kunde være Et, i et andet Aar et Andet, dette da kun kom frem efter særlig Dpfordring fra Statsrevisionen. Den Grændselinie, som i saa Henseende skal træffes, er det maasse ikke let at drage, men jeg henstiller, om det vilde være hensigtsmæssigt at forsøge derpaa gjennem Lov. Jeg frygter meget for, at det vilde mislykkes, og at der ikke vilde komme noget ret praktisk Resultat ud deraf. — Naar det ærede Medlem har reist Indvending mod det Ord „Budgetregnskab“, saa tror jeg, det ærede Medlem tager dette Ord „Budget“ i en allfor indskrænket Betydning, idet han refererer sig til, hvad der her er blevet

kaldt Budget i tidligere Aar, inden Grundloven kom ud. Det er jo et Ord, som har en langt videre Anvendelse end i vort Sprog; det kan næsten siges at være et europæisk Ord, der benyttes i alle Landes Sprog, som paa andre Steder ingenlunde har en saa begrænset Anvendelse, som det ærede Medlem gav det. Vi have brugt det hidtil, og det er forekommet mig ganske anvendeligt; det er ganske vist et fremmed Ord, men det er Konto-regnskab ogsaa, og det forekommer mig ikke, at vi ville komme synderlig videre ved at ombytte det dermed. — Hvad Versurregnskabet angaar, som det ærede Medlem har stødt sig over, idet han antydede, at det var halvt grundlovsstridigt at afholde Versurudgifter, da tror jeg, at denne hans Opfattelse beror paa en urigtig Fortolkning af Grundlovens Bud. Naar Grundloven siger, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven, maa Meningen selvfølgelig være den, at ingen af Statens Midler maa udbetales uden Hjemmel i Finantsloven, men det kan aldrig have været Meningen, at ikke Summer, som komme ind i vore Kasser enten som Deposita eller paa anden Maade, skulde kunne udbetales igjen uden saadan Hjemmel, og jeg kan hertil føie, at det ligesom den første Begyndelse har været saaledes, og at man bestændig har forklaret det paa denne Maade, uden at der har mødt nogen Vanskelighed i saa Henseende. Dernæst skal jeg gøre opmærksom paa, at vi i adskillige Love have en udtrykelig Hjemmel for, at Summer tages til Indtægt og føres til Udgift som Versurposter, og i Henhold til disse Love maa Saadant jo kunne ske med den fuldstændigste Hjemmel. Opstiller man dertmod den Fordring, at Versurindtægter og Udgifter skulle opføres paa Finantsloven, tror jeg, at man i høj Grad vilde vidtløstiggjøre Finantsloven, ligesom jeg aldeles ikke kan indse, hvad en Bevilling i den Retning skulde kunne tjene til. Hvad der er vigtigt er, at ikke nogen Statsudgift eller Statsindtægt behandles som en Versurudgift eller Versurindtægt, og derfor er det rigtigt og ialtsald betryggende, at der nærlig fremkommer et Versurregnskab, hvorved de, som skulle revidere Statsregnskabet, kunne